

Reményik Sándor

Gyűrűt készítettetek

Egy gyűrűt készítettetek, feketét,
Acélból, – dísztelent, keményet,
És a dátumot belevésétem,
Hadd érezzem az ujjamon, hogy éget,
S jusson eszembe, hogy az életem
Egy kockára tettem föl mindenestől!

Június 4. 1920.:

Én megállok e sírkő-dátumon,
És nem megyek egy lépést se tovább.

Eszembe jutnak Nyugat népei,
A gőg, a hitszegés, a csaltság!
A társtalanság komor bélyege
A megalázott, széttépett hazán,
Mohács, Majtény és Világos után:
Neuilly és Versailles és a Trianon!

Párizst, e hitvány, dölyfös ember-bábelt
Csak gyűlölni és megvetni tudom.
Dalai, a csipkés-finomak,
Miként egy költőnk vágyva könnyet ontott:

Nekem: káromló, rút rikácsolás,
S én visszavetem néki, mint a rongyot!
Remete-nemzet lesz a magyar nép,
Mintha magányos szirten állana,
Vezeklő-oszlop tornyos tetején;
S csak Istene lesz véle, s bánata.
Eszembe jut a kettétörött kard,
És lobogóink tépett erdeje,
És néma, fagyott öblű kürtjeink, –
A némaságuk mintha zengene!
Eszembe jutnak elnyomóink itt!
És árva testvéreink odakint;
Június 4. 1920.:

Egy gyűrűt készítettetek, feketét,
Acélból, – dísztelent, keményet,
És a dátumot belevésétem,
Hadd érezzem az ujjamon, hogy éget,
S jusson eszembe, hogy az életem
Egy kockára tettem föl mindenestől!

